

Évközi 26. vasárnap – 2011. szeptember 25. – Szentírás vasárnapja

Nagyon rendetlen fiú volt, ráadásul lusta is. Az iskolából folyton csak a panaszok áramlottak rá, a szülei azt se tudták, hova bújjanak szégyenükben. A szomszédok megvetették a fiút, ha teheték, elkerülték, mert félték a csínytevéseitől. Mígnem egy nap súlyosan megbetegedett. Nem tudott rendetlenkedni, az ágyon felülni is alig bírt. „Megérdemli!” – mondogatták a szomszédok. De az orvos, akit kihívtak a fiúhoz, összevont szemöldökkel szólt rájuk: „Hogy mondhatnak ilyet?! Ez egy súlyos betegség, ilyet senki nem érdemel! Ne félj fiam, én meggyógyítalak.” A fiú furcsa megdöbbenéssel nézett fel az orvosra, aki ennyire jóindulattal volt iránta. Amikor hónapok múltán valóban meggyógyult, elhatározta, hogy orvos lesz, s ő is betegeken fog segíteni. Ettől kezdve sokkal jobban tanult, leérettségizett, s felvették az orvosi egyetemre. Elkerült otthonról, s az emberek lassan megfélemltek róla. Teltek-múltak az évek, s az egykori szomszédok közül ketten is súlyos szívbetegségbe estek. Bementek a városba egy híres szívspecialistához, akiről egyre többet beszéltek az egész megyében. Nagy megdöbbenéssel olvasták a rendelő ajtaján a hajdani rendetlen fiú nevét. „Hát ez engem biztos nem fog gyógyítani! Én ugyan nem bízom benne!” – kiáltott fel az egyik szomszéd, s azzal sarkon fordult és hazament. A másik azonban így gondolkodott: „Végül is mit veszíthetek? Lehet, hogy tényleg megváltozott, hiszen biztosan nem véletlenül tudott segíteni annyi betegnek. Kipróbálok.” Azzal bekopogott. Ez az ember fél év múlva egy súlyos műtét után talpra állt, és még évtizedekig élt. A másik azonban, aki nem bízott az orvosban, fél éven belül meghalt.

Milyen megdöbbenőek az evangéliumban Jézus mondatai! Hát még mennyire annak tűnhettek a farizeusoknak és írástudóknak, akikhez címezte: „A vámosok és az utcanők megelőznek benneteket az Isten Országában!” Nyilván nem azért, mert vámosok és utcanők, hanem azért, mert ők hisznek Keresztelő János, utána pedig Jézus bűnbánatra szólító szavának, megtérnek és megváltoztatják életüket. A farizeusok pedig úgy gondolják, nekik nincs miben változni, nincs miből megtérni. Mennyire nagy kegyelem számunkra, hogy Isten ennyire bízik bennünk! Türelemmel várja, hogy megváltozzunk, átalakítsuk életünket, ha eddig nem követtük az ő hívását. Mi emberek sokszor sajnos nem szavazunk ennyire bizalmat egymásnak! Bekategorizáljuk a másikat, a múltban szerzett rossz tapasztalataink vagy akár előítéleteink alapján megítéljük, s utána nem vagyunk képesek változtatni ezen a megítélésen. Hány és hány embertársunk jobbá válását akadályozta meg vagy legalábbis fékezte le az emberi bizalmatlanság! Talán mi is éltünk át ilyen fájdalmas élményeket. Jézus azonban nem ilyen, s ha Őt követjük, mi is lehetünk türelmesebbek azokhoz, akik számunkra nehéz esetnek tűnnek.

Ma a Szentírás vasárnapja van. A Biblia minden könyvén átvonuló, legfőbb mondanivalói közé tartozik Isten bizalma, türelme az ember iránt. Az Ószövetség talán legfontosabb története a kivonulás, az Egyiptomból történő megszabadulás és Kánaán földjének elnyerése. Mindez egy hosszú vándorlás, vagyis egy lassú átalakulás, megerősödés eredménye, amelyen soha nem mehetett volna át Izrael népe Isten türelme, szerető bizalma nélkül. De a Bírák és királyok történetei, a Babiloni fogság és a hazatérés is: mind-mind a visszaesések, újrakezdések, megtérések szakadatlan sorozata. A mai olvasmányban Ezekiel próféta ráirányítja a figyelmet arra, hogy az ember nem egy mozdulatlan, változni képtelen valaki: letérhet gonosz útvjáról, bár igaz, hogy a jó is beleeshet a gonoszságba. Isten vár, amíg életünk termése valóban beérik, amíg végképp eldől, hogy búza-e, avagy konkoly. Az Újszövetségben pedig még inkább megerősíti Isten az ő emberré lett Fia által a belénk vetett bizalmát, atyai türelmét. A mai evangélium rávilágít arra, hogy sokszor nem az teljesíti a Mennyei Atya akaratát, aki az első pillanatban lelkesedik, vagy éppen színészkedik, de kitartás és valós elszántság nincsen benne. Lehet, hogy épp azok munkálják ki életükben tisztábban Krisztus arcát, akik eleinte távol voltak Tőle és az Ő egyházától, akik elzárkóztak. Ahhoz azonban, hogy megnyissák életüket Isten szeretete előtt, szükség van a mi pozitív hozzáállásunkra is.